

## Hồi 336

### Cố mộng như yên

Nhậm Thanh Thị thần sắc nghiêm trọng: “Lưu Dụ đã biến thành nhân vật nguy hiểm nhất phương Nam, tôi dám nói một câu chỉ cần Lưu Dụ ngày nào còn sống trên thế gian, ngôi vị Hoàng đế không có ai có thể ngồi vững được”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngồi đối diện ả chăm chú quan sát ngọc dung như hoa của ả không chớp mắt, không bỏ sót bất cứ một biểu tình tí ti nào, nếu có người đứng bên cạnh quan sát, sẽ nghĩ y bị sắc đẹp của Nhậm Thanh Thị hấp dẫn, chỉ có kẻ trong cuộc mới rõ y đang phân định sự thật giả trong mỗi một lời nói của đối phương.

Một nhân vật như Nhiếp Thiên Hoàn, sự phong phú kinh nghiệm giang hồ nào phải nhắc tới, hơn nữa vì trường kỳ trong tình huống quần thảo với địch nhân, tựa như có một sáo thuật nhìn người, có thể từ bất kỳ một động tác hay biểu tình nào người ta không để ý tới, thậm chí chỉ là một ánh mắt, là nhận ra đối phương đang giả trá hay có chân tâm thành ý.

Nhiếp Thiên Hoàn bình tĩnh hỏi: “Muội có giao thủ với gã không?”.

Nhậm Thanh Thị nhẹ nhàng đáp: “Tôi giết không được gã”.

Trong tiểu đình của khu vườn giữa biệt viện bãi bắc, bốn cột trụ treo cung đăng, hai người chia nhau ngồi hai bên bàn đá, uống trà đối thoại, bốn bề hoa lá vây quanh, trù tiếng côn trùng xướng họa ra, tất cả một màn tĩnh lặng an tường, nhưng cái hai người đàm luận lại quan hệ đến tương lai của phương Nam, sự hưng suy của hoàng triều.

Nhiếp Thiên Hoàn cau mày: “Với công phu của Nhậm hậu mà không đối phó nổi một Lưu Dụ còn con sao? Gã bằng vào kế gian gì để thoát thân?”.

Nhậm Thanh Thị đôi mắt đẹp bắn ra thần sắc đề mê, thở dài một hơi: “Nói ra huynh nhất định không thể tin được, bất quá lại là sự thật sắt đá, Lưu Dụ không còn là Lưu Dụ của ngày trước nữa, chùng như đã thoát thai hoá cốt, tôi dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không có cách nào giết được gã, nếu gã không phải còn chút tình ý với tôi, tôi sợ rằng khó mà toàn mạng thoát lui. Tôi có một đề nghị, muốn giết Lưu Dụ hiện tại chắc là thời cơ tốt nhất, nếu để cho gã ngồi lên ngôi thống lãnh Bắc Phủ binh, bang chủ huynh sẽ gặp lắm phiền phức”.

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười: “Kẻ giết Lưu Dụ giờ này đang trên đường cả ngày lẫn đêm đến Diêm Thành. Cho dù gã võ công tinh tiến tới cỡ nào đi nữa, lọt và cảnh bị bao vây bốn bề, dưới tình huống bị cô lập không có ai viện trợ, gã lần này sẽ khó tránh thoát kiếp số”.

Nhậm Thanh Thị ngạc nhiên: “Gã đến một thành trì duyên hải xa xôi làm gì vậy?”.

Sau khi Nhiếp Thiên Hoàn giải thích rõ, còn nói: “Chỉ một Tiêu Liệt Vũ là gã ứng phó không nổi rồi, huống hồ còn có cao thủ Hoàn Huyền phái đi. Thêm vào gã đi nhậm chức Thái thú Diêm Thành bề ngoài thì sáng láng lắm, lại là một thống soái không có binh tướng, chỉ có thể trở thành mục tiêu rõ rệt để bị thích sát”.

Nhậm Thanh Thị dụ giọng: “Bang chủ có nghĩ tới Lưu Dụ có thể an toàn về đến Quảng Lăng tất không giản đơn gì, hiển thị gã có năng lực tự bảo vệ mình. Bất kể là Lưu Lao Chi hay Tư Mã Đạo Tử cũng đều không chịu để gã quay lại Quảng Lăng, gã lại thành công làm được. Lưu Lao Chi điều gã đến Diêm Thành trừ giặc là dùng kế mượn đao giết người, xem ra thì tựa như thông minh, nhưng cũng có thể biến ngược thành vung, chỉ sảy một chút rủi sao bị Lưu Dụ đại phá Tiêu Liệt Vũ, bang chủ nghĩ sẽ có hậu quả gì đây?”.

Nhiếp Thiên Hoàn hơi ngạc nhiên, nhíu đôi mày thốt: “Không có khả năng đó đâu! Đây đâu phải là tranh hùng đấu thắng kiểu giang hồ, mà là sự so bì thực lực, Lưu Dụ bằng vào cái gì mà tranh phong với Tiêu Liệt Vũ?”.

Nhậm Thanh Thị cúi đầu khẽ đáp: “Tôi chỉ là lo cho bang chủ, bang chủ nếu coi khinh Lưu Dụ như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày chịu lỗ nặng. Lưu Dụ đã biến thành chân mệnh thiên tử trong mắt đám ngu dân, sức hiệu triệu sợ còn hơn cả Tôn Ân, chỉ là gã còn chưa rành lợi dụng thứ ưu thế đó. Thêm vào gã có Hoang nhân làm hậu thuẫn, một khi để cho gã nắm lấy Bắc Phủ, thiên hạ đâu còn ai có thể chế ngự được gã”.

Nhiếp Thiên Hoàn đối với lời phê bình của Nhậm Thanh Thị không một chút bực dọc, trái lại còn lộ thần sắc hân hoan, mỉm cười thốt: “Tin rằng hiện tại không có ai dám không để Lưu Dụ trong mắt, Nhiếp Thiên Hoàn ta càng không thể phạm vào sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng không thể đề cao gã quá”.

Nhậm Thanh Thị ngược đầu đón mục quang của y, như chịu oan khuất than: “Giả như Lưu Dụ thật sự thu thập được Tiêu Liệt Vũ, bang chủ nghĩ mình đã coi thường Lưu Dụ hay vẫn đã đánh giá gã quá cao?”.

Nhiếp Thiên Hoàn châm trà cho ả, không đáp mà hỏi ngược: “Muội rất xem trọng Lưu Dụ, sao không đi theo phe gã, trợ giúp gã đạt thành vương hầu bá nghiệp? Tâm nguyện của muội không phải là chực chờ thời cơ chín muồi dẫn nước tạo kênh sao?”.

Nhậm Thanh Thị nhìn trà nóng rỏ vào chén, hơi nóng bốc nghi ngút, thông dong đáp: “Không cùng đường đâu thể cùng toan tính, gã không thể nào dung nạp một người có xuất thân như tôi. Gã muốn nắm chức đại thống lĩnh Bắc Phủ binh, có lẽ còn muốn làm Hoàng đế, tất cần phải trước hết vạch rõ giới tuyến với tôi. Trong mắt đám cao môn đại tộc Kiến Khang và tướng lĩnh Bắc Phủ binh, Nhậm Thanh Thị tôi chỉ là một nữ nhân chung chạ bừa bãi”.

Nhiếp Thiên Hoàn không ngờ ả lại nói trắng ra như vậy, thù người ra, đặt hồ trà trở lại trên lò lửa, không hiểu: “Đã là như vậy, ban đầu sao muội lại chịu hợp tác với gã?”.

Nhậm Thanh Thị hiện lộ thần sắc cay đắng, dịu giọng: “Bởi tôi đã nhìn lầm gã. Tôi vốn nghĩ gã sẽ sách động binh biến sau khi Tạ Huyền chết, trước hết đoạt quyền trong Bắc Phủ binh, sau đó công nhập Kiến Khang, như vậy tôi và gã sẽ kết hợp chặt chẽ, nào hay gã lại làm cho tôi thất vọng, tôi không còn nuôi ảo tưởng gì về gã nữa”.

Nhiếp Thiên Hoàn đôi mắt lấp loáng nhìn ả, vui vẻ hỏi: “Hiện tại muội và Lưu Dụ thật ra có quan hệ ra sao?”.

Nhậm Thanh Thị điềm đạm đáp: “Người giả ta trá bốn chữ này có thể dùng mô tả tường tận. Tôi là khắc tinh đã định trong vận mệnh của Lưu Dụ, không có ai minh bạch về gã hơn tôi, có một ngày gã sẽ tìm cách trừ khử tôi, quét sạch chút hồi ức trong cuộc đời mà đáy lòng gã coi là nhớ nhung, trước khi tình huống đó xuất hiện, tôi tất cần phải giết chết gã”.

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ thốt: “Ta chưa từng nghĩ tới có thể ngồi nói chuyện thành thật với Nhậm hậu như vậy, nghe được lời nói tận tâm can của Nhậm hậu. Tâm tình của Nhậm hậu sao lại tựa như chìm đắm như vậy? Lưu Dụ căn bản chưa thành khí, ‘nhất tiễn trầm Ẩn Long’ gì gì chỉ là lời khoa trương xuyên tạc của Hoang nhân, Nhiếp Thiên Hoàn ta là người đầu tiên không tin. Nếu Nhậm hậu chịu ra sức vì ta, Nhiếp Thiên Hoàn ta nhất định sẽ không bạc đãi Nhậm hậu. Bá quyền phương Nam thuộc về ai, toàn là trông vào ai có thể khống chế Đại Giang. Hiện tại ta và Hoàn Huyền đã khống chế thượng du trung du Đại Giang, chiếm hết địa lợi, càng có thể tọa sơn quan hổ đấu, xem Tôn Ân, Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi ba phe liều mạng sống chết, lại ngồi thu lợi ngư ông. Một Lưu Dụ mồn mồn khó lòng nghiêng ngả đại cục, bại vọng của Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi”.

Nhậm Thanh Thị cười khổ: “Hợp tác với hạng người như Hoàn Huyền có khác gì là kêu hổ tự lột da?”.

Nhậm Thanh Thị cảm thấy thần hồn nhẹ nhàng thư thả, cả chính mình cũng rất khó giải thích tại sao lại có cảm giác vui vẻ như vậy. Trong quá trình của trọn cuộc đối thoại,

Nhậm Thanh Thị không thi triển một chút xíu thủ đoạn câu hồn yêu mị nào đối với y, nhưng y trái lại cảm thấy làm như vậy ả mới là mê hồn nhất, phảng phất như tiểu tình nhân trung thành với mình, ngoan ngoãn nghe lời ngưỡng mộ dựa dẫm vào mình mà thổ lộ tâm tình. Y lần đầu tiên cảm thấy mình đã vượt bỏ lòng giới bị đối với ả, bởi y cảm thấy trong lời nói của Nhậm Thanh Thị không có chút nào là giả dối.

Y mỉm cười thốt: “Hoàn Huyền là nhân tài tranh đoạt thiên hạ, lại không phải là minh quân cai trị thiên hạ. Hoàn Huyền có một nhược điểm rất lớn là háo sắc. Nói thật ra, y không chỉ là háo sắc, mà còn là để cho sắc làm mê mết tâm thần, đến mức bất chấp đại nghiệp. Theo ta biết, y chết mê chết mết con gái của Vương Cung, cho nên sau khi nàng ta tự vẫn vừa hối vừa hận. Nếu Nhậm hậu có thể thừa cơ hội này mà dùng năng lực của Nhậm hậu, khẳng định có thể đạt được sự sủng ái của y, Nhậm hậu sẽ biến thành con cò lợi hại nhất ta bố trí bên mình Hoàn Huyền, có tác dụng trọng yếu phi thường đối với việc Lương Hồ bang ta tương lai có thể đoạt lấy thiên hạ từ trong tay y hay không”.

Nhậm Thanh Thị cúi thấp đầu, u uẩn thốt: “Cái bang chủ gọi là hậu đãi Thanh Thị, không ngờ lại là kêu tôi đi hiến thân cho một nam nhân khác sao?”.

Nhiếp Thiên Hoàn lão luyện như vậy cũng bị câu hỏi của ả khiến trở tay không kịp. Y dầy dạn đến cỡ nào, gặp phải câu nói tràn trề oán trách lại cực kỳ có năng lực dụ hoặc kia cũng phải khiến lòng y rần rạt kích động.

Trong lòng nữ nhân này thật ra có chủ ý gì đây? Lẽ nào ả thật sự dốc lòng vì ta?

oOo

Yến Phi và Thác Bạt Khuê lần theo Đại Hà quất ngựa phi nhanh, bầu trời đêm mây mù phủ thấp, tuy kín đặc nhưng còn chưa mưa.

Thác Bạt Khuê vọt trước lên một dốc đá, ghìim ngựa lại, bờ bên kia mười mấy dặm hạ du thấp thoáng đèn đuốc, chính là doanh trại của Mộ Dung Bảo.

Thác Bạt Khuê cười dài: “Thống khoái thống khoái! Có Yến Phi người bên cạnh ta, càng làm cho ta tăng gia lòng tin tất thắng”.

Yến Phi chậm tốc độ lại, đến bên cạnh y, mặc nhiên không nói gì.

Thác Bạt Khuê quay sang nhìn chàng, hân hoan thốt: “Trong lòng người đang nghĩ gì vậy? Có cùng một ý tưởng với ta không?”.



Yến Phi hỏi: "Người đang nghĩ gì?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Ta đang nghĩ tới chuyện cũ lúc bọn ta mười mấy tuổi, chuyển đò bọn ta quất ngựa phi như bay, lạc đường trong vùng rừng hoang, tham gia vũ hội Dã Hỏa chúc tụng Mục Thần của đám tộc nhân thần bí, đựng đầu mỹ nhân vừa gặp mặt đã làm bọn ta khuyh đảo. Chỉ tiếc có duyên mà không có phận, bọn ta còn bị nàng ta làm cho thần hồn điên đảo một trận".

Yến Phi giật nảy mình, trên mặt hiện ra thần sắc kỳ dị, phải một hồi sau mới thốt: "Người bây giờ vợ con đùm đê mà vẫn nhớ nhưng không quên nàng ta sao?"

Thác Bạt Khuê không phát giác thần thái dị thường của Yến Phi, mục quang quay sang doanh trại của Mộ Dung Bảo, mặt mày ảm đạm: "Ta vốn có chủ ý lại đi tìm nàng, chỉ tiếc tiếp đó bị Phù Kiên phái chó săn đến đột tập bọn ta, từ đó bọn ta phải trải qua ngày tháng lưu lãng thiên nhai. Hồi tưởng lại, nàng giống như một giấc mộng mỹ lệ động lòng người nhất, cũng thất tung như một giấc mộng, không còn dấu tích".

Yến Phi không nói gì.

Thác Bạt Khuê thở dài: "Có phải nữ nhân mình không có được vĩnh viễn là tốt nhất không? Sau này ta tuy đã qua không ít nữ nhân, lại chưa có ai có thể thay thế địa vị của nàng trong lòng ta, nàng là một đóa hoa có gai, kẻ muốn ngắt lấy đều phải bị đâm, đó chính là chỗ nàng khiến cho người ta khó quên nhất".

Yến Phi vẫn không nói gì.

Thác Bạt Khuê kinh ngạc liếc nhìn chàng, hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?"

Yến Phi hỏi: "Sở Vô Hạ có thể thay thế nàng không?"

Thác Bạt Khuê mắt sáng lên: "Ta muốn thử xem, hy vọng không phải là tự châm lửa thiêu mình!".

Yến Phi cười khổ: "Mong sao người có thể vĩnh viễn bảo trì được chút tỉnh táo".

Thác Bạt Khuê mục quang lần theo mặt sông gần xa, không thấy bất cứ hình bóng một chiếc thuyền nào, chiến tranh giữa Đại Yên quốc với Thác Bạt tộc làm cho giao thông Đại Hà bị cắt đứt, không ai dám đi qua vùng hiểm địa đoạn đường thủy này.

Thác Bạt Khuê chợt lắc đầu, thở dài một hơi, trầm trề cảm xúc: "Ái tình thật sự là có thể chui đầu vào tuyệt đối quên đi tất cả, yêu một cách cuồng điên, hận một cách cuồng điên, giống như mưa to gió lớn ập tới, làm cho mình ăn cũng khó nuốt, ăn mà không biết mùi vị, không nghe được lời nói của người kẻ cạnh. Nếu còn phải tính toán so đo quan hệ lợi hại thì còn có ý nghĩa gì nữa?"

Yến Phi thốt: “Cái người nói là tình huống cực đoan nhất, là ái tình mang theo tính hủy diệt, là đi ngược lại chí hướng trong lòng người. Người chịu đi yêu một người như vậy sao? Người chịu để một nữ nhân đánh đổ đại nghiệp phục quốc hưng bang của người sao?”.

Thác Bạt Khuê cay đắng đáp: “Lúc ta nói ra lời nói hồi nãy, cái nghĩ đến là mỹ nhân bí tộc trong lòng bọn ta. Ta thường nghĩ ái tình và tình bằng hữu thật sự chỉ có thể xuất hiện ở thời thiếu niên thuần chân không có tâm cơ. Mỗi tình đầu cứ như con hồng thủy không đề đập ngăn chống, đến một cách hung hăng, đi một cách chóng vánh, chớp mắt đã vụt tắt, chỉ có mỗi tình đầu không đơm hoa kết trái mới có thể vĩnh viễn ghi nhớ tận đáy lòng; tình bằng hữu như dòng nước trôi mình, vĩnh hằng bất diệt, giống như giao tình giữa người với ta, bất kể hình thế biến hóa ra sao, vĩnh viễn không biến chất”.

Yến Phi không khỏi nghĩ tới Kỷ Thiên Thiên, thở dài: “Bất kể người tuổi tác cao cỡ nào, thực tế biến thành ra sao, nhưng gặp phải nữ tử có thể làm cho người có cảm giác mỗi tình đầu, người có thể không cuồng điên hay sao?”.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm: “Lời nói này của người khiến cho ta liên tưởng tới Mộ Dung Thùy, trước đây ta chưa từng nghĩ tới y có nhược điểm về phương diện này, mà nhược điểm này cũng đủ để hủy diệt y, dẫn đến tai nạn đáng sợ cho Đại Yên quốc của y”.

Lại quay sang nhìn chàng: “Nói thật cho ta biết, Kỷ Thiên Thiên có thể thay thế nàng ta không?”.

Yến Phi trầm mặc, một hồi sau mới đáp: “Gặp được Kỷ Thiên Thiên là phước phần của ta, hiện tại nàng là ý nghĩa duy nhất để ta sống còn trên thế gian, ta không khoa trương đâu”.

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Ta hiểu người, càng hiểu nỗi thống khổ mất nàng của người, bất quá ta có thể bảo đảm chuyện này sẽ thành quá khứ, hạn kỳ thắng lợi đang lọt vào tay bọn ta, chỉ cần bọn ta kê vai tác chiến, kiên trì không lùi bước, Kỷ Thiên Thiên cuối cùng sẽ có một ngày về lại bên cạnh người, để cho người yêu đương hết mình, để cho nàng hạnh phúc khoái lạc”.

Tiếp đó ngửa nhìn bầu trời đêm mây đen vần vũ, thở phào một hơi: “Ta rất hâm mộ người, có thể đi yêu một người bất chấp tất cả. Hoàn cảnh của ta khác với người, trong lòng ta bùng cháy cừ hận vong quốc, thứ trui rèn thống khổ cừ hận thiếu đót này là một quá trình vừa trường kỳ vừa phức tạp, đã bồi dưỡng ra thủ đoạn và tâm địa hiện tại của ta. Giữa tình cảm và lý trí, ta có thể chọn cái sau, người hiểu chứ?”.

Yến Phi hỏi: “Sở Vô Hạ cũng không thể cải biến người sao?”.

Thác Bạt Khuê không chút do dự: "Tuyệt đối không thể. Ắ chỉ là một chút tô đẹp điểm xuyết trong đời ta, một mối điều hòa sinh hoạt. Ở cùng với ắ cứ như một trò chơi ái tình tràn ngập nguy hiểm, tạm thời quên đi tất cả, như một giấc mộng đẹp làm người ta chìm đắm. Ta không thể để ắ xen tay vào chuyện công của ta, người có thể an tâm".

Yến Phi cười khở: "Hy vọng người làm được!".

Thác Bạt Khuê buồn bã: "Nữ nhân có thể làm cho mình động tâm nhân là nữ nhân mình khao khát muốn được nhưng lại không được. Cho nên mãi cho đến hôm nay, ta vẫn tiếc nuối kỳ ngộ rừng thẳm của bọn ta, hai tiểu tử khờ khạo không biết trời cao đất dày, cứ nghĩ mặt đất nằm gọn dưới gót chân, vừa lọt vào là đã ngã quy dưới váy mỹ nhân, sau đó trọn đời không quên được. Người tìm được Kỷ Thiên Thiên của người, ta vẫn đang tìm tìm kiếm kiếm. Sở Vô Hạ có thể thay thế nàng hay không? Ta không dám khẳng định, có lẽ sau khi ta lấy được ắ rồi, sẽ vung cước đá ắ vắng đi, để được một mình thanh tịnh".

Lại cười nói: "Được rồi! Nói chuyện đàn bà con gái đủ rồi. Có lợi mà cũng có hại, có Yến Phi người bên cạnh ta, luôn câu dẫn hồi ức ta không muốn nghĩ tới. Ài! Một đoạn hồi ức vừa mỹ lệ vừa thống khổ thật làm cho người ta phiền muộn. Thú tư vị đó cả chính ta cũng không hiểu nổi".

Yến Phi tiều sái thốt: "Không nói tới có được không?".

Thác Bạt Khuê đáp: "Quả là đã nói đủ rồi. Bất quá nói thật với người, nếu có ai nói cho ta biết nàng ở đâu, ta rất có thể sẽ quảng bỏ tất cả đi tìm nàng".

Yến Phi cười thốt: "Đừng có nghĩ ngợi lung tung, người làm sao mà làm như vậy được?".

Thác Bạt Khuê gật đầu như tiết giận: "Đúng! Ta không thể phong cuồng như vậy được. Huống hồ tìm đến được thì sao? Đã bao nhiêu năm rồi, nói không chừng nàng đã biến thành xấu quắc, có khi con cái đầy đàn, gặp nàng chỉ tổ phá hoại kỷ ức động lòng người trong đầu ta mà thôi".

Yến Phi nhẹ nhàng thốt: "Không! Nàng vẫn mỹ lệ động hồn làm sao".

Thác Bạt Khuê ngây người: "Người đã gặp lại nàng?".

Yến Phi đáp: "Bọn ta nhất định phải nghĩ như vậy, rõ chứ? Đừng có nói về nàng nữa! Bọn ta lại tỷ thí kỹ thuật xem sao?".

Thác Bạt Khuê thở dài: "Ta đã mất tâm tình muốn tỷ thí rồi".

Mục quang quay sang doanh trại của địch nhân bờ bên kia: "Mộ Dung Bảo thật đã bị bọn ta lừa rồi".

Yến Phi thốt: “Đừng có nói quá sớm. Mấy ngày tới đây là giờ phút then chốt, nếu hấn vẫn không dám qua sông tấn công, hiển thị hấn có ý thoái lui!”.

Thác Bạt Khuê ngửa nhìn bầu trời đêm, hừ lạnh: “Sắc trời xấu như vậy, nào đến hấn nghịch thiên hành sự, muốn tìm chết sao?”.

Yến Phi nói: “Người tốt hơn hết là lợi dụng trước lúc mưa đông ập tới dùng lửa hiệu truyền tin, nếu không cứ mưa to mấy ngày liên tục, đến khi Mộ Dung Bảo thu nhận được lời đồn muốn thoái binh, người đành phải ngồi nhìn bọn chúng an nhiên bỏ đi đó”.

Thác Bạt Khuê cười nói: “Đúng! Đó gọi là phong vân khó lường, ai cũng không nắm chắc được tâm ý của ông trời. Để hai huynh đệ bọn ta thân hành châm lửa, hiệu triệu đại quân đến”.

Nói xong hai người quay đầu ngựa, phóng khỏi vách cao, sỏi bụi nhắm hướng thượng du phi nhanh.

- o O o -